

ปสร

Unloveable

รักต้องห้ามร้าย

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

PinkPen เขียน

weyowang ภาพ

Jamsai
Unloveable
รักต้องห้ามร้าย
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Unloveble รักต้องห้ามร้าย

PinkPen เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2304-4

ภาพประกอบ weyowang

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

การย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของผู้มีพระคุณ ทำให้ 'หวาน' ผู้หญิงที่มีชีวิตแสนเศร้า ต้องตกอยู่ในความสัมพันธ์ที่ชวนให้หายใจไม่ออกค่ะ เพราะ 'ไม้เอก' และ 'ไม้โท' ลูกของคุณลุงที่เคารพไม่ชอบเธออย่างแรง

ปกติมีคุณลุงอยู่ด้วยบรรยากาศก็ไม่ค่อยน่ากลัว แต่ที่คุณลุงไปต่างประเทศ นานเป็นเดือนๆ นั้นทำให้เธอต้องอยู่ในความดูแลของสองพี่น้อง คนหนึ่งชอบบังคับให้เธอทำนู่นทำนี่ ส่วนอีกคนก็ทำเหมือนเธอเป็นอากาศธาตุ ซึ่งหวานไม่เคยรู้เลยว่าทำไมพวกเขาถึงไม่ชอบเธอนัก หรือแค่กำลังแสดงเพื่อเก็บความรู้สึกที่แท้จริงไว้กันแน่

ความสัมพันธ์ซับซ้อนที่ชวนอึดอัดนี้จะคลายออกได้อย่างไร ติดตามกันได้ในเรื่อง 'Unloveable รักต้องห้ามร้าย' ผลงานของ PinkPen กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะ นี่ขุนเจ็ PinkPen เองน้ำ ขุนเจ็กลับมาแล้ว ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งนะคะ (^____^)

ห่างหายไปนาน ในที่สุดก็คัมแบ็กแล้วว มีใครรออยู่มั้ย //เจียบบบ

วันนี้ขุนเจ็พาผู้ชายในนิยายมาฝากสองคนค่ะ เมื่อพวกเขาตกหลุมรักผู้หญิงคนเดียวกัน การพัวพันจึงเกิดขึ้น ไม่ใช่! การแย่งชิงจึงเกิดขึ้นต่างหาก

คนแรกนี่คือพระเอกในนิยายหลายๆ มากแบบ ก ไก่ ล้วนตัวจริงๆ หรือก็คือ 'พีไม้เอก' ผู้ชายที่มีความแสนดีและเป็นพี่ชายที่น่ารัก มีความอบอุ่น มีความเพอร์เฟ็กต์ครบสูตร ผู้ชายสำเร็จรูปตามสเปคของพระเอกในนิยายเป๊ะเวอร์ ส่วนอีกคนคือพระเอกก็คือ 'ไม้โท' พระเอกแบบที่ขุนเจ็อยากหาได้ในชีวิตจริงมากๆ ค่ะ คือแบบไม่ได้ดีไปหมด แต่รักนางเอกอย่างมาก รับรองว่าทุกคนจะหลงรักเขาแน่นอน

อันแน่ เกริ่นมาขนาดนี้คงรู้แล้วใช่มั้ยค่ะว่าเรื่องนี้เจ็มันจิ้นแน่นอน ลองอ่านแล้วพิจารณาดูนะคะว่าคุณเป็นนางเอกคุณจะได้เลือกใคร ระหว่างหนึ่งคนที่แสนดีแสนอบอุ่น กับอีกคนที่ไม่เคยหายไปไหนเลยเวลาที่คุณต้องการ

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณนักอ่านที่น่ารักทุกคนมากๆ เลยนะคะที่ติดตามผลงานของ PinkPen และให้การสนับสนุนมาตลอด ยังไงขุนเจ็ขอให้ทุกท่านมีความสุขกับการอ่านนิยายมากๆ นะคะ

ใครที่ต้องการติดตามความเคลื่อนไหวของขุนเจ็ รวมถึงติดตามผลงานเรื่องอื่นๆ ได้ที่

Facebook Page :PinkPenWriter

รัก

PinkPen

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Intro

ห้าปีก่อน

"ไม่ต้องทอนนะคะ"

หลังจากส่งแบงก์ร้อยจ่ายเป็นค่าแท็กซี่เสร็จเรียบร้อย ฉันก็รีบวิ่งตรงเข้าไปในโรงพยาบาลทันที โดยปกติแล้วฉันไม่นั่งแท็กซี่หรอกนะ มันแพง แต่วันนี้มีเรื่องด่วนก็เลยจำเป็นต้องใช้บริการจริงๆ

เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน ฉันได้รับโทรศัพท์จากทางโรงพยาบาลแจ้งว่าแม่ของฉันถูกรถชน ตอนนี้กำลังทำการรักษาอยู่ในห้องฉุกเฉิน ให้ฉันรีบมาด่วน

ความร้อนใจทำให้ฉันทิ้งทุกอย่างแล้วรีบมาที่นี่ แต่การจราจรบนท้องถนนก็ทำให้ฉันเสียเวลานั่งกระสับกระส่ายอยู่บนแท็กซี่ร่วมครึ่งชั่วโมง

"ขอโทษนะคะ คนไข้ที่เพิ่งถูกรถชนมาตอนนี้อยู่ที่ไหนคะ อาการเป็นยังไงบ้าง" ฉันถามเจ้าหน้าที่ด้วยความร้อนใจ

"ใช่คุณผู้หญิงอายุประมาณสี่สิบกว่าๆ รีบล่าค่ะ"

"ใช่ค่ะ แม่อายุสี่สิบเอ็ด ชื่อนางอมรศรี" ฉันแจ้ง พี่เจ้าหน้าที่ส่งยิ้มให้ฉัน ก่อนจะรีบกำหน้าเช็คข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ให้ ไม่นานเธอก็เยกหน้ากลับมา

มามองฉันด้วยใบหน้าที่ยังคงเปื้อนไปด้วยรอยยิ้ม

"ตอนนี้อาการปลอดภัยแล้วนะคะ พักฟื้นอยู่ที่ห้องวีไอพี 308 ค่ะ"

"คะ?" ฉันถึงกับร้องเสียงสูง ไม่ได้แปลกใจที่แม่อาการปลอดภัยหรอกนะ ออกจะโล่งใจและดีใจด้วยซ้ำ แต่ที่สงสัยและคิดว่าจะมีการเข้าใจผิดแน่ๆ ก็คือ...แม่ฉันเนี่ยะพักฟื้นอยู่ที่ห้องวีไอพี

"ห้องพักรวีไอพี 308 ค่ะ รอดตรงนี้สักครู่จะคะ เดี่ยวจะมีเจ้าหน้าที่พา ขึ้นไปค่ะ"

มีเจ้าหน้าที่พาขึ้นไปด้วย! โอโห นี่โรงพยาบาลหรือโรงแรม

จริงๆ ฉันเองก็แปลกใจตั้งแต่ตอนที่เจ้าหน้าที่โทรไปแจ้งว่าแม่ของฉัน มารักษาตัวที่โรงพยาบาลนี้แล้วละนะ เพราะรู้ว่ามันเป็นโรงพยาบาลเอกชน ซึ่งอยู่แถวๆ บ้านฉันพอดี ดังนั้นฉันจึงรู้ว่าค่ารักษาต้องแพงระยับแน่ๆ แต่ก็พยายามคิดในแง่ดีว่าในเวลาแบบนี้ใครก็คงต้องเลือกโรงพยาบาลที่ใกล้ ที่สุดเป็นเรื่องธรรมดา

แต่! การที่แม่พักอยู่ห้องวีไอพี ฉันว่ามันต้องไม่ธรรมดา ไม่ธรรมดามากๆ เลยด้วย

ไม่ได้การแล้วละ ฉันว่ามันต้องมีการเข้าใจผิดอะไรสักอย่างเกิดขึ้นแน่ๆ เพราะนอกจากแม่ฉันจะไม่เคยทำประกันสุขภาพหรือประกันอุบัติเหตุใดๆ แล้ว แม้แต่ประกันสังคมแม่ก็ยังไม่เสีย หลักประกันสุขภาพของแม่มีแค่บัตรทอง เท่านั้นเอง

แล้วนี่ฉันจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่ารักษาแม่!

"เออ ขอโทษนะค่ะพี่"

ความกังวลที่กำลังก่อตัวขึ้นในอกทำให้ฉันตัดสินใจหันกลับไปขอคำปรึกษาจากพี่ประชาสัมพันธ์ด้านหลังเคาน์เตอร์อีกรอบ

"มีอะไรให้ฉันช่วยแจ้งมาได้เลยคะ ไม่ต้องเกรงใจ"

"คือหนูอยากสอบถามว่าอาการของแม่ปลอดภัยแล้วรึยังเปอร์เซ็นต์ ใช่มั้ยคะ"

"ปลอดภัยรึยังเปอร์เซ็นต์ค่ะ"

ทำไมคำยืนยันจากริมฝีปากสีชมพูดูอึมๆ ของพี่ประชาสัมพันธ์ไม่ได้

ทำให้ฉันรู้สึกโล่งใจเลยสักนิดนะ

"ถ้าจัน หนูขอพาแม่กลับไปรักษาตัวที่บ้านเลยได้มั้ยคะ" ฉันทกระซิบถามเบาๆ

"เรื่องนั้นรบกวนญาติสอบถามกับคุณหมอเจ้าของไข้ได้เลยค่ะ แต่ทางที่ดี แนะนำให้นอนดูอาการที่โรงพยาบาลสักสองสามวันนะคะ ตอนนี้อาจจะไม่ใช่เป็นอะไรมาก แต่พຽ່ງนี้้อาจมีอากัระบม ปวดกลั้มเนื้อหรือปวดหัว อยู่ใกล้ๆ คุณหมอไว้ก่อนจะดีที่สุดคะ"

คำแนะนำของพี่ประสาธัมพันธ์ทำให้ฉันได้แต่ยิ้มเจื่อน ขึ้นต้งนอนโรงพยาบาลสองสามวันฉันคงต้องขุดเลือดขุดเนื้อตัวเองมาจ่ายค่ารักษาแน่ๆ

"เอ่อ พี่คะ"

เอาน่า ขอถามอีกรอบ

"คะ?"

"ค่าห้องพักรว้ไอพีนี่คึ้นละเท่าไรวะคะ"

"ห้องพักรว้ไอพีของที่นี่แบ่งเป็นสามชั้นคะ คุณแม่ของคุณพักชั้นบนสุด ค่าห้องอยู่ที่คึ้นละสี่หมื่นหกพันบาทคะ"

สี่หมื่นหก!!!

ฉันฝืนยิ้มทั้งที่ในใจกำลังกรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง

"เจ้าหน้าที่มารับแล้วคะ เชิญเดินตามเจ้าหน้าที่ไปได้เลยนะคะ" พี่ประสาธัมพันธ์คนสวยยังคงพูดกับฉันด้วยใบหน้าที่ฉาบด้วยรอยยิ้ม แต่มันไม่ได้บรรเทาอาการช็อกของฉันหลังจากที่บวกลบคูณหารค่าห้องพักรว้ของแม่เป็นเวลาสามวันเลยสักนิด

โธ่โวยวาย ทำยังไงดีวะเนี่ย!

ฉันก้มหัวให้พี่ประสาธัมพันธ์คนนั้นแล้วก้มหน้าก้มตาเดินตามเจ้าหน้าที่ผู้ชายมาเรื่อยๆ นี่ถ้าฉันบอกว่าฉันกำลังคิดจะพาแม่หนีออกจากโรงพยาบาลมันจะแปลกมั้ย บอกตรงๆ นะว่าไม่มีเงินจ่ายแน่ๆ ค่าห้องพักรว้อย่างเดียว ไม่รวมค่าหมอค่ายาก็ปาเข้าไปแสนกว่าบาทแล้ว

"อู๊ย! ขอโทษค่ะ"

คำขอโทษหลุดออกจากปากของฉันทันทีที่เดินชนกับผู้ชายตัวสูงๆ ที่เดิน

เข้าไปในลิฟต์พร้อมกับฉัน เขาเองก็คงกำลังจะขึ้นไปชั้นบนเหมือนกัน

ฉันเบี่ยงตัวหลบออกมายืนด้านหลังของเขา โดยมีเจ้าหน้าที่ของทางโรงพยาบาลที่เดินนำฉันมาเมื่อครู่รับหน้าที่กดลิฟต์ให้

การเคลื่อนไหวของลิฟต์ทำให้ฉันรู้สึกวูบไหวในท้องแปลกๆ แต่ก็พยายามจะตั้งใจ คิดในแง่ดีว่าตอนนี้ขอแค่แม่ปลอดภัย เรื่องอื่นค่อยเอาไว้ว่ากันทีหลัง แต่ทันทีที่สัญญาณลิฟต์ดังขึ้น บอกว่าเรามาถึงชั้นที่หมายแล้ว หัวใจของฉันก็ยิ่งเต้นรัว

ฉันเดินตามเจ้าหน้าที่คนนั้นออกมาเงียบๆ พร้อมกับความรู้สึกที่หนักอึ้งอยู่ในอก ไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นสามครั้งเป็นสัญญาณการขออนุญาตเข้าไปในห้องพักผู้ป่วย ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะเปิดประตูให้ฉัน...และใครอีกคนที่ฉันไม่รู้จักเดินเข้าไปด้านใน

เขาคือผู้ชายคนนั้นที่อยู่ในลิฟต์กับฉัน ตลอดทางที่เดินกันมาฉันไม่รู้ตัวเลยว่าเขาเองก็เดินมาทางเดียวกันด้วยเพราะแม้แต่คำวนวนตัวเลขค่าใช้จ่ายว่าแต่...เขาเป็นใครกัน

เอ๊ะ! หรือฉันจะมาผิตห้อง

ฉันถึงกับต้องรีบถอยหลังกลับออกมาดูป้ายเลขห้องให้แน่ใจ แต่ก็ไม่ได้เห็นว่า 'VIP 308'

"เชิญครับคุณผู้หญิง"

เสียงของเจ้าหน้าที่ชายดึงฉันออกจากห้วงภวังค์จนต้องรีบก้าวเท้ากลับเข้ามาภายในห้อง หลังจากนั้นประตูห้องก็ถูกปิดลง ตอนนี้จะหันกลับไปถามอะไรก็ไม่ทันแล้ว

"มาแล้วเหรอโท เข้ามาสิลูก"

โท? นั่นไม่ใช่ชื่อฉันแน่ๆ แกมคนเรียกยังเป็นผู้ชายอีกต่างหาก ชีวิตฉันตอนนี้มีแค่แม่คนเดียว และแน่นอนว่าแม่ฉันเป็นผู้หญิง

ทันทีที่ฉันเงยหน้าขึ้นมองภาพเบื้องหน้า สองตาของฉันก็ต้องเบิกโพลงด้วยความตกใจ ต้องผิตแน่ๆ ฉันเข้าห้องผิตแน่ๆ

"เดี๋ยวก่อนสิหนู" ชายวัยกลางคนอายุสักประมาณสี่สิบถึงห้าสิบบปี คนนั้นร้องเรียกฉันเอาไว้เมื่อฉันหมุนตัวเตรียมจะเดินกลับออกมา ฉันจึงจำเป็น

ต้องชะงักฝีเท้าแล้วหันกลับไปมองเขาอีกครั้ง

ฉันไม่รู้จักพวกเขาหรอก ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายที่เรียกฉันเอาไว้ซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้ไม้ด้านข้างเตียง เขาใส่สูทผูกเนกไท เรียกได้ว่าทั้งหน้าตา ท่าทาง และการแต่งกายของเขาดูภูมิฐานและมีฐานะ

ด้านหลังของผู้ชายวัยกลางคนนั้นมีผู้ชายอีกคนยืนอยู่ใกล้ๆ เขาอยู่ในชุดนักศึกษา เสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดตาเหมือนเพิ่งซื้อมาใหม่ ชายเสื้อถูกพับเอาไว้ในทางเกสแล็กส์สีดำที่ดูผ่านการรีดมาเป็นอย่างดี สวมรองเท้าคัทชูหนังที่ราคาของมันอาจแพงกว่าเสื้อผ้านักเรียนของฉันทั้งชุดก็ได้ และเท่าที่ดูจากโครงหน้าทีหล่อคมคายละม้ายคล้ายกันของทั้งคู่แล้ว ฉันเดาว่าพวกเขาคงจะเป็นพ่อลูกกันไม่ผิดแน่

ส่วนผู้ชายอีกคนที่เพิ่งจะเดินนำฉันเข้ามาเมื่อครู่ เขาอยู่ในชุดเสื้อยืดสีชมพูพาสเทลกับกางเกงยีนส์สีดขาดๆ เซอร์ๆ และรองเท้าวางไบยี่ห้อแพงที่ฉันเคยได้ยินชื่อ โดยรวมดูเหมือนไม่มีอะไรสะดุดตา แต่ฉันกลับรู้สึกว่าเขาดูดีทั้งที่ใส่แค่เสื้อยืดธรรมดาๆ

เมื่อครู่ฉันได้ยินเขาถูกเรียกว่า 'โท' และน่าจะเป็นลูกชายอีกคนของคุณลุงคนนั้น ซึ่งจนป่านนี้แล้วพวกเขาทุกคนก็ยังเอาแต่มองฉันไม่เลิก

"ขอโทษค่ะ หนูแค่เข้าห้องผิด" ฉันรีบแก้ตัวออกไปเมื่อรู้สึกประหม่า เพราะถูกจ้องด้วยสายตาถึงสามคู่ เท่าที่ฉันสามารถสัมผัสได้ มีเพียงแววตาของผู้เป็นพ่อเท่านั้นที่ดูใจดี นอกนั้นมองเหมือนกลัวว่าฉันจะเข้ามาฉีดยาพิษให้ญาติของเขาที่คงนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย

"ถ้าหนูชื่อหวาน เป็นลูกสาวของอมรศรีที่นอนอยู่บนเตียงนี้ ก็ไม่ผิดห้องหรอก"

อ้าว! ที่นอนอยู่บนเตียงนั้นแม่ฉันหรือหรือ

"แม่! ฉันร้องเรียกแม่ทันทีที่ชะโงกหน้าเข้าไปแล้วเห็นว่าเป็นแม่ของฉันที่นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยจริงๆ"

ฉันรีบเดินเข้าไปแล้วดูอาการของแม่ด้วยความรู้สึกเป็นห่วง แต่สิ่งแรกที่รู้สึกได้ตั้งแต่ก้าวเท้าเข้าไปใกล้แม่ก็คือ...กลิ่นเหล้า ก็เพราะแบบนี้ไง ฉันถึงได้กังวลเรื่องค่ารักษาพยาบาลโดยไม่ต้องถามหาคุณธนิต เดชาได้ตั้งแต่

แรกที่รู้ว่าแม่โดนรธนแล้วว่าแม่ต้องมาแล้วก่อเรื่องอีกแน่ๆ เพราะนี่...ไม่ใช่ครั้งแรก

"อีกแล้วนะแม่" ฉันก้มหน้าเอ็ดแม่เบาๆ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

เท่าที่ดูอาการจากภายนอก แม่ก็ไม่ได้มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้วจริงๆ ไม่ได้ใส่เสื้อ ไม่มีผ้าก๊อชพันที่หัว มีแค่รอยแผลถลอกที่แขนกับพลาสเตอร์ยาแปะอยู่ที่หน้าผาก อย่างน้อยตอนนี้อาการของแม่ก็น่าจะปลอดภัยแล้ว

"ยกมือไหว้คุณอรณพชะสิลูก" แม่บอกด้วยเสียงแหบแห้งพลางส่งรอยยิ้มอ่อนโยนมาให้ ซึ่งฉันรู้ว่ามันเป็นรอยยิ้มของคนที่กำลังต้องการจะกลบเกลื่อนความผิด อีกอย่างสรรพนามที่เรียกฉันว่า 'ลูก' แถมยังพูดด้วยท่าที่อ่อนโยนแบบนั้นก็แปลกไปจากเดิมจนฉันไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง เพราะปกติแม่เรียกฉันว่า 'แก' เสมอ

ถึงจะยังสงสัยว่าเขาหรือคุณอรณพที่แม่เพิ่งแนะนำให้รู้จักเป็นใคร แต่ฉันก็ทำตามที่แม่บอกอย่างว่าง่าย

"หนูต้องขอโทษแทนแม่ด้วยนะคะ ไม่ทราบว่ามีอะไรเสียหายมากრიเปล่า หนูยินดีรับผิดชอบค่ะ" ฉันบอกออกไปทั้งที่เงินในกระเป๋ามีอยู่แค่สองร้อยกว่าบาท

แต่จะให้ทำยังไงล่ะ ขึ้นโววายหรือหัวหมอกจะเป็นฝ่ายเรียกร้องค่าเสียหายฉันก็มีแต่แพ้ หลักฐานคือกลิ่นเหล้าบนตัวแม่คลุ้งชะขนาดนี้จะเอาอะไรไปเรียกร้องเขา ไม่ต้องมีกล้องวงจรปิดหรือกล้องหน้ารถก็รู้ว่าแม่มาแล้วเดินอยู่ข้างถนนแน่นอน ถนนมันไม่ใช่ที่สำหรับเอาไว้ให้คนเดิน เมื่อไหร่แม่จะจำบ้าง!

แม่ของฉันติดเหล้านะ ทุกอย่างเริ่มตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนตอนที่พ่อทิ้งพวกเราไป แรกๆ แม่ก็ดื่มย้อมใจเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด แต่หลังๆ ก็หนักขึ้นๆ จนตอนนี้เริ่มคุมไม่อยู่ ฉันและเพื่อนบ้านต่างก็เสื่อมระอากันหมด เพื่อนบ้านจะไม่มีใครคบอยู่แล้ว เพราะเวลาแม่ชอบอาละวาดเสียงดังทุกที

"ไม่เป็นไรหรอกหนูหวาน ลูกชายลุงเองก็ไม่ทันมอง"

ฉันเดาไม่ผิดจริงๆ ว่าแต่คนไหนนะที่เป็นคนขับรดคันนั้น

"แม่เธอมาแล้วเดินออกมาตัดหน้ารถฉัน" ผู้ชายที่อยู่ในชุดยูนิฟอร์ม นักศึกษาดูเนียบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าพูดขึ้นมาเสียงเรียบ นั่นแปลว่าเขาเป็นคนขบ สั้นหน้าของเขาดูไม่พอใจนักกับเรื่องที่เกิดขึ้น แหงล่ะ เป็นฉันก็คงไม่พอใจเหมือนกัน

"ขอโทษอีกทีคะ" ฉันบอกพร้อมกับรีบยกมือไหว้

"ดูแลหน่อยก็ดี"

"ไม่เอาน่าตาเอก ทั้งรถทั้งคนไม่ได้มีใครเป็นอะไรมากก็ที่แล้ว" ผู้เป็นพ่อเอ่ยปรามเมื่อลูกชายของเขาตำหนิฉันเสียงดัง แต่ฉันจะทำอะไรได้ละนอกจากก้มหน้ายอมรับคำตำหนิพวกนั้นโดยไม่มีข้อโต้แย้ง

ฉันลอบมองเสี้ยวหน้าของผู้ชายที่ชื่อเอกนิดหน่อย อย่างที่บอกว่าเขามีใบหน้าละม้ายคล้ายกับพ่อของเขามากกว่าโท เรียกได้ว่าหล่อเหลาคมคายได้พอมาร่วมๆ ในขณะที่โทจะมีโครงหน้าและสายตาที่ดูหวานกว่า นี่ถ้าเขายึดสัณนิคคงจะหล่อขึ้นอีกเป็นกอง

"ที่ลุงรอนหนูอยู่ก็เพราะอยากจะพูดเรื่องของอมรศรี แม่ของหนูนะ หนูรู้ใช่ไหมว่าแม่ของหนูติดเหล้า"

"ทราบค่ะ" ฉันบอกตรงๆ เพราะฉันรู้จริงๆ และรู้มานานแล้ว แต่ที่ไม่รู้ก็คือต้องทำยังไงเท่านั้นเอง

"ต้องได้รับการบำบัดรักษา"

"แม่ไม่ยอมไปค่ะ หนูพยายามแล้ว เคยพาไปแล้วสองครั้งแต่แม่ก็หนีออกมา" ฉันบอกยิ้มๆ อย่างรู้สึกขอบคุณในความหวังดี เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนพูดเรื่องนี้กับฉัน

"แต่ครั้งนี้แม่ของหนูยอมไป"

"คะ?" ฉันถามอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

"แม่จะไปรักษาตัว แม่จะไปจริงๆ" แม่บอกเสียงสั่นพร้อมกับเขย่ามือของฉันรัวๆ

"แม่พูดจริงหรือ ทำไมละ หรือว่าพวกเขาทำอะไรแม่ โอ๊ย แม่!"

แม่หยิกแขนฉันจนฉันต้องกระโดดถอยออกมา ก่อนจะหนีไปยิ้มแหยๆ เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าไม่ได้อยู่กับแม่แค่สองคน และพวกเขาคงได้ยินเรื่องที่ฉัน

เพิ่งจะพูดไปเมื่อครู่กันหมดแล้ว

"ลุงไม่ได้รู้อะไรแม่ของหนูหรอก ไม่ต้องกลัว เราแค่ทำข้อตกลงกัน นิดหน่อยนะ"

"ข้อตกลงอะไรคะ"

"ลุงกับแม่ของหนูตกลงกันว่าลุงจะไม่เรียกร้องค่าเสียหายใดๆ รวมถึง ยินดีที่จะจ่ายค่ารักษาพยาบาลของแม่หนูทั้งหมดให้ แลกกับการที่แม่ของหนู ต้องไปเข้ารับการบำบัดอาการติดเหล้า"

น้ำเสียงนุ่มนวลเย้ยบอ กถึงมันจะฟังดูดี แต่ฉันกลับไม่ค่อยอยากจะเชื่อ ไม่สิ ไม่เชื่อเลยดีกว่า

"ทำไมคะ ทำไมคุณต้องช่วยแม่ในเมื่อแม่ของหนูทำให้พวกคุณเดือดร้อน"

"เหอะ"

เสียงแค้นหัวเราะของโททำให้ฉันต้องหันไปมองหน้าเขาอย่างรู้สึก ไม่ชอบใจนัก เพราะมันเหมือนเป็นการดูถูกเย้ยหยัน

"เพราะว่าลุงอยากช่วย เห็นแก่ที่พ่อของหนูเคยทำงานให้ลุง"

พ่อเหร

"พ่อเขาเคยทำงานเป็นคนขับรถของคุณอรรณพนะลูก ตอนนั้นหนูยัง เด็กคงจำไม่ได้" แม่อธิบาย ซึ่งฉันก็จำไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ

"จำลุงไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร แต่ยังไงซะลุงก็ยังหวังดีกับครอบครัวหนูเสมอ นะ และเสียใจด้วยเรื่องที่พ่อกับแม่ของหนูต้องแยกทางกัน" คุณลุงคนนั้นบอ กอย่างใจดีและยังยืนยันที่จะหยิบยื่นความช่วยเหลือมาให้ น้ำเสียงของเขาดูอบอุ่น และสายตาที่มองมาก็ดูเหมือนจะเอ็นดูฉันอย่างที่สุด แต่ถึงจะรู้สึกซาบซึ้งมาก แค่นั้น ฉันก็ไม่กล้าพอจะรับความช่วยเหลือจากพวกเขาอยู่ดีนั่นแหละ

"ไม่เป็นไรคะ หนูขอบคุณมาก แต่หนูกับแม่..."

"ไม่ได้ๆ แม่ต้องไป"

คำยืนยันของแม่ทำให้ฉันต้องหันหน้ากลับไปมองแม่พร้อมกับขมวดคิ้ว แน่น แมริบเขี้ยวมือมาดึงฉันให้กลับเข้าไปยืนใกล้ๆ อีกครั้งก่อนจะตบมือสากๆ ของตัวเองลงบนหลังมือของฉันเบาๆ

"แม่ตั้งใจแล้วว่า จะรักษาตัวเอง ส่วนลูก..."

"หนูต้องไปอยู่กับลุง"

"อะ...ว่าไงนะคะ"

หัวใจของฉันทะตุบลงไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อได้ยินสิ่งที่คุณลุงคนนั้นพูด เราเพิ่งทำความรู้จักกันไม่ถึงยี่สิบนาทีด้วยซ้ำ ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าแวบแรกที่ได้ยินมันทำให้ฉันมองเขาเป็นไอ้แก่ตั่นหากลบ ภาพความใจดีและอ่อนโยนเมื่อครู่ของเขาในสายตาค้นมลายหายวับไปในทันที

"หนูต้องย้ายไปอยู่กับลุง เพื่อเป็นหลักประกันว่าลุงจะไม่เสียเงินฟรี และความตั้งใจของลุงจะต้องไม่สูญเปล่า"

"แต่หนูไม่ได้อยากได้เงินของคุณ"

"แต่แม่อยากได้"

"แม่!!!"

"ลุงตกลงกับแม่ของหนูไว้หมดแล้ว นอกจากแม่ของหนูจะได้เข้ารับการบำบัดอาการติดยา ลุงยังจะเป็นคนรับผิดชอบส่งหนูเรียนต่อเอง"

"แต่ว่า..."

"ไปเถอะน่า ลุงจะได้เรียนสูงๆ แบบที่เคยบอกแม่เอาไว้ไงล่ะ"

"แม่!" บ้าจริง นี่แม่ทำแบบนี้กับฉันได้ยังไงกัน

"เดี๋ยวลุงจะให้ลูกชายคนเล็กพาหนูกลับไปเก็บของที่บ้าน แล้วเดี๋ยวเราค่อยกลับไปคุยกันต่อที่บ้านลุงก็แล้วกันนะหนูหวาน"

เดี๋ยวๆ ใครจะบ้าทำตามง่ายๆ กันล่ะ

"แม่คะ แม่ แม่ต้องไม่ทำแบบนี้กับหนูสิ"

"ไปเถอะลูก ไม่ต้องห่วงแม่"

แม่เข้าใจอะไรผิดรีบล่า มะ...แม่สิ แม่ต่างหาก เป็นแม่นั่นแหละที่ต้องห่วงหนู!!!

ฉันยืนงงเป็นไก่ตาแตก มือไม้ขาดิกจนแทบกระดิกไม่ได้ ทำได้เพียงหันซ้ายหันขวาอย่างพยายามหาทางออก กะพริบตาปริบๆ อยู่หลายครั้งเหมือนอยากให้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพียงความฝัน แต่ภาพตกรหน้ากลับยังชัดเจน และไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อไม่กี่วินาทีก่อนอย่างเด็ดขาด

"หวานไม่ไปนะแม่"

"แล้วแกจะให้ฉันติดคุกรึไง" แม่แผดเสียงถามฉันเสียงดังลั่นห้อง
นี่แหละตัวตนที่แท้จริงของแม่ฉัน แม่อย่างนั้นแม่อย่างนี้ ลูกอย่างนั้น
ลูกอย่างนี้มันแค่ภาพลวงตา เฉลอะๆ ถ้าเมहनักมากๆ ก็ขึ้นมឹងขึ้นภูกับฉันเลย
ด้วยซ้ำ

"ไม่ติดหรอก่อน ไอ้ย แม่ ตีทำไมเนีย เจ็บ!"

"อย่าเสียมารยาท" แม่ก็ดพื้นพุดกับฉัน ซึ่งตาใส่จนแทบจะถลนออกมา
จากบ้าน

"ยัยหวานตกกลางกะ" แล้วแม่ก็หันไปตอบตกลงแทนฉันเสร็จสรรพในขณะที่
ที่ฉันได้แต่ยืนอ้าปากพะงาบๆ

"หวานบอกว่าหวานไม่ไปเิงแม่"

"เขาจะเอาแกไปเป็นลูก แกจะได้เรียนสูงๆ จะได้มีเงินมีทองใช้ ทำไม
แกถึงไม่ไป ยัยหวาน ยัยโง่"

"หวานหรือแม่ที่จะได้มีเงินมีทองใช้ แล้วแม่แน่ใจได้ยังงั่ว่าเขาจะเอา
หวานไปเลี้ยงเป็นลูก เป็นลูกหรือเป็นเมียกันแน่! ไอ้ย แม่ เจ็บ ไอ้ย แม่!"

ฉันร้องบอกแล้วขยับตัวเองถอยห่างออกมาจากเตียงจนแม่ไม่สามารถ
เอื้อมมือมาหยิบหรือตีฉันได้อีก แต่สายตาที่มองมาก็ยังดุและบังคับฉันอยู่
อย่างนั้น

"ทำไมแม่ต้องไล่หวานไปอยู่กับเขาด้วย หวานเป็นลูกแม่นะ"

"เพราะฉันเกลียดแก ไสหัวแกไปซะ ไปอยู่กับคนที่เขาต้องการจะมี
ลูกโน่น ฉันไม่ต้องการลูก แกมันตัวชวย"

แต่ไหนแต่ไรมาไม่ว่าแม่จะด่าจะว่าฉันยังงั ฉันก็ไม่เคยเสียใจเลย
เพราะคิดว่าแม่พุดเพราะเมา ทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบ แต่วันนี้ เพียงแค่
คำพุดไม่กี่คำของแม่กลับทำให้ฉันยืนน้ำตาตก ทุกคำพุดทุกคำถามที่อยู่ในหัว
ของฉันพลันมลายหายไปในพื้นที่ที่แม่บอกว่าแม่ไม่ต้องการฉัน

"เอามันไปเลยคะ ฉันยกให้ ต่อไปนี้มันจะเป็นลูกสาวคุณ ไม่ใช่ลูกสาว
ฉันอีก"

"โท ดูแลน้องดีๆ ละ"

"น่าจะปีเดียวกัน" โทพุดพลางมองฉันด้วยหางตา ดูจากสีหน้าท่าทาง

แล้วไม่ว่าจะเอกหรือโท ฉันว่าไม่มีใครเห็นด้วยกับความคิดของพ่อเขาเลย

สักนิด

"แล้วถ้าหวานไม่ไปล่ะคะ"

"ฉันสั่งให้แกไปซะ"

"แต่แม่คะ..."

"ไม่ได้ยินรีไรงว่านับจากวันนี้ไป แกไม่ใช่ลูกฉัน"

EP 01

ข้อตกลงกับคนแปลกหน้า

Wann Part :

ปัจจุบัน

"เงยหน้าบ้างยัยหวาน แกจะสิงจอร์จ กินน้ำกินนมมาก่อน เดี่ยวตายคาจอประกันไม่จ่ายนะเว้ย" เสียง 'ยัยแบ่ง' เพื่อนสนิทสะกิดพร้อมกับยื่นขวดน้ำมาให้

ฉันกำลังเร่งทำรูปเล่มวิจัยนะ เหลืออีกแค่นิดเดียว ถ้าเสร็จงานนี้สอบเก็บคะแนนอีกนิดๆ หน่อยๆ ฉันก็จะคว้าปริญญามาให้แม่ได้แล้ว แม้ไม่รู้ว่าแม่จะภูมิใจเหมือนได้นอนกอดขวดเหล้ามั๊ยก็ตาม เอ้อ~

"ยัยปุ่นไปไหน"

"เห็นว่าจะเดินไปเข้าห้องน้ำ ฉันกลัวแกหิวเลยเดินกลับมาก่อน กินก่อนดิอะ วิจัยมันไม่หายหรอก นัดส่งตั้งอาทิตย์หน้า เสร็จวันนี้เราก็กินได้จบก่อนคนอื่นสักหน่อย"

"เสร็จแล้วว้อยยย" ฉันร้องบอกหลังจากที่เพิ่งจะกดส่งอีเมลต่อให้ยัยแบ่งกับยัยปุ่นไปเรียบร้อยแล้ว

"โหว เทพวิทย์ที่แท้ทรู ยอมใจแกเลย"

"ที่เหลือกก็หน้าที่แกสองคนแล้วนะ อาทิตย์หน้า ห้ามลืม"

"เออ รู้แล้วๆ ตอนนี้จะชี้ออกมาเป็นวิชัยอยู่แล้ว ใครจะลืม" ยัยแบ่งบอกพร้อมกับถอนหายใจออกมาอย่างแสนเซ็ง พุดจบ ยัยปุ่นก็เดินกลับเข้ามาร่วมสมทบอีกคน

แข่งกับปุ่นเป็นฝาแฝดกันนะ ต่างกันที่ผิวกับตา เพราะแบ่งจะขาวกว่า หมดกว่า และส่าอังกว่ ส่วนปุ่นจะคล้ำกว่าแบ่งนิดๆ (แต่ก็ยังขาวกว่าคนปกติทั่วไปอยู่ดี) ตาโตกว่าหน่อยๆ นิสัยก็จะห้าวๆ ลุยๆ

"ปิดแล็ปที่อปแล้ว แปลว่าเสร็จแล้วสินะยัยหวาน"

"เสร็จซ้าก็ไม่ใช่ยัยหวานนะสิ โอ๊ย ยัยหวาน แกดบหัวฉันทำไมเนี่ย ไม้ลูกชิ้นเกือบที่มคอฉันเลยนะ" ยัยแบ่งโวยวาย ก็ฉันหมั่นไฉนนี่นา อีกร้อยอย่างตอนนี้รู้สึกโล่งอกโล่งใจมากจนอยากจะกรี๊ดด้วยซ้ำ อดทนเรียนมาตั้งสี่ปีเดียวต้องแวะไปปวดแม่สักหน่อย

"อ้าวๆ เก็บของแล้วเหรอ แกจะรีบไปไหนวะ"

คำถามของยัยปุ่นทำให้ฉันต้องรีบละสายตาจากกระเป๋าลับที่อปขึ้น ไปฉีกยิ้มให้มัน

"ว่าจะแวะไปหาแม่หน่อยนะ" ฉันบอกพลางคล่องกระเป๋าลับเข้ากับแขน มีข้อขว่กว่ากระเป๋าลับที่อปขึ้นมามีถือเอาไว้แน่น

"ไปหาแม่อีกแล้วเหรอ เดียวแกก็โดน..."

"ไปเหอะหวาน ทางนี้เดี๋ยวฉันกับยัยแบ่งจัดการตัวเอง"

"ขอบใจนะ" ฉันบอกยิ้มๆ ยัยปุ่นตอบกลับรอยยิ้มของฉันมาด้วยการยกคิ้วให้ ส่วนยัยแบ่งก็ยกมือขึ้นมาโบกลาทั้งที่สีหน้าไม่ดีนัก

และความจริงก็คือ...ห้าปีแล้วที่แม่ชายฉันให้กับคุณลุงอรอนพแทนการจ่ายค่าเสียหายในวันนั้น

นับจากวันนั้นฉันก็ต้องย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังใหญ่ในฐานะลูกสาวของคุณลุงอรอนพอย่างไม่มีทางเลือกและไม่สามารถปฏิเสธได้ ซึ่งตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ เวลาที่ได้พิสูจน์แล้วว่าคุณลุงอรอนพดูแลฉันอย่างดีในฐานะลูกสาวมาโดยตลอด จนบางครั้งฉันก็แอบละอายใจที่เคยคิดว่าเขาจะหลอกฉัน

มาทำเมีย ห้าปีที่ผ่านมามาฉันไม่ปฏิเสธเลยว่าคุณลุงอรอนพลีเลี้ยงดูฉันดีมากถึงมากที่สุด ทุกอย่างที่ได้ฉันได้จากคุณลุงเท่าเทียมกับที่คุณลุงมอบให้ลูกชายแท้ๆ ทั้งสองคนเสมอ ยกตัวอย่างเช่นการที่ฉันได้มีโอกาสเข้ามาเรียนที่นี่เหมือนกันกับพวกเขาทั้งที่ฉันเป็นเพียงแค่ลูกสาวของอดีตลูกจ้างที่เคยทำงานให้คุณลุงเท่านั้น ถึงคุณลุงจะบอกว่าพ่อฉันเป็นคนดี และตอนที่พ่อทำงานกับคุณลุงก็เคยช่วยคุณลุงเอาไว้หลายครั้ง แต่สำหรับฉัน ฉันคิดว่าพ่อคงทำไปเพราะหน้าที่มากกว่า ซึ่งคุณลุงไม่จำเป็นที่จะต้องตอบแทนด้วยการรับฉันมาเลี้ยงเลยด้วยซ้ำ บุญคุณของคุณลุงทำให้ฉันรู้สึกซาบซึ้งอยู่ในอก เพราะถ้าไม่ได้คุณลุง ปานนี้ก็ไม่รู้ว่าชีวิตฉันจะเป็นยังไงบ้าง จะมีโอกาสได้เรียนหนังสือต่อจนกระทั่งจบแบบวันนี้รึเปล่ายังไม่รู้

แต่! ถึงแม้ว่าฉันจะได้เรียนที่เดียวกันกับพวกเขา ก็ไม่ได้แปลว่าฉันเคยบอกหรือเล่าให้ใครฟังหรอกนะ ไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่าพวกเรารู้จักกัน แถมยังอาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกัน ขนาดยายแบ่งกับยายปุ่นยังรู้แค่เรื่องที่ฉันอาศัยอยู่บ้านของคุณลุงเท่านั้นเอง

Rrrr~

โทรศัพท์มือถือซึ่งอยู่ในกระเป๋ากระโปรงยาวประมาณเข้าส้นจนฉันต้องหยุดเดิน และทันทีที่เห็นชื่อของคนโทรเข้ามา ความรู้สึกอยากจะกลืนใจตายก็แวบเข้ามาในหัว ก่อนจะต้องสลัดมันทิ้งไปพร้อมกับลมหายใจที่ทอดออกมายาวๆ

"สวัสดีค่ะพี่ไม้เอก"

'พี่ไม้เอก' เป็นลูกชายคนโตของคุณลุงอรอนพลี เขาคือคนที่ข้าบรรดชนแม่ของฉันในวันนั้น และแน่นอนว่าเขาไม่ชอบชีหน้าฉันสักเท่าไร ยิ่งคุณลุงดูแลฉันดีเท่าไร เขาก็ยิ่งมองฉันด้วยสายตาจ้องเกลียดจ้งจ้งเท่านั้น

อย่างที่บอกไปก่อนหน้านี้ว่าเราเรียนที่เดียวกัน พี่ไม้เอกอายุมากกว่าฉันกับไม้โทแค่ปีเดียว เขาเรียนจบวิศวะไฟฟ้าไปเมื่อปีที่แล้ว และตอนนี้กำลังต่อ ป.โท อยู่ ลักษณะนิสัยของพี่ไม้เอกจะค่อนข้างเยียบขรึม ดูๆ และมีความเป็นผู้ใหญ่ค่อนข้างสูง นั่นทำให้ฉันรู้สึกเกร็งเสมอเวลาที่ถูกเขาจ้องมอง ซึ่งถ้าไม่นับรวมเรื่องที่ผมรู้ดีแก่ใจว่าเขาไม่ค่อยชอบชีหน้าฉันแล้วละก็ ฉันว่าเขามี

คุณสมบัติที่จะเป็นพี่ชายที่แสนดีคนหนึ่งเลยทีเดียว

[เย็นนี้มาหาฉันที่ห้องด้วย]

"มีเรื่องอะไรเร่งด่วนรีบล่าคะ"

[ถ้าจะพูดกันทางโทรศัพท์ ฉันคงไม่บอกให้เธอมาหาที่ห้อง]

"คะ แล้วหวานจะรีบกลับ" ฉันรีบตัดบทสนทนาให้สั้นลงเมื่อปลายสายทำน้ำเสียงไม่พอใจใส่ทั้งที่ฉันก็แค่ถามตามปกติ พูดจบ สายก็ถูกตัดไปดื้อๆ แบบไม่มีคำบอกลาหรือลงท้ายสักนิด มันเป็นแบบนี้เสมอตลอดห้าปีตั้งแต่ที่ฉันย้ายเข้าไปอยู่ที่บ้านหลังนั้น

ฉันกำโทรศัพท์เอาไว้ในมือแล้วถอนหายใจซ้ำๆ ก่อนจะเดินทอดน่องคิดอะไรมาเรื่อยเปื่อย ถึงจะบอกว่ารีบแต่ก็ไม่ได้แปลว่าต้องไปเดี๋ยวนี้สักหน่อย เพราะเขาพูดเองว่าเย็นนี้ แต่ตอนนั้นนาฬิกาข้อมือเรือนแพงที่คุณลุงซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อสองปีที่แล้วบอกว่านี่เพิ่งจะบ่ายสอง

ฉันตั้งใจจะเดินไปรอรถเมล์ที่หน้ามหา'ลัยเหมือนปกติ ความจริงคุณลุงจะซื้อรถให้ฉันขับมาเรียนเหมือนกันกับพี่ไม้เอกแล้วก็ไมโทนะ แต่ฉันปฏิเสธฉันเคยชินกับการใช้ชีวิตง่าย ๆ ไม่ต้องตกเป็นเป้าสายตาของใคร (โดยเฉพาะพวกเขา) แบบนี้มากกว่า

Rrrr~

"ว่าไง"

แล้ว 'ไมโท' ก็โทรตามมามาตดๆ

[สามโมง]

"อืม เข้าใจแล้ว"

ฉันบอกสั้นๆ แล้วรอให้ไมโทเป็นคนวางสายไปก่อน ซึ่งหลังจากที่ฉันพูดจบ เขาก็วางสายไปทันทีนั่นแหละ

'ไมโท' อายุเท่าฉัน เขาเรียนอยู่คณะสถาปัตย์ (มหา'ลัยเดียวกัน)

ไมโทย้ายออกจากบ้านไปอยู่คอนโดฯ ตั้งแต่วันแรกที่ฉันก้าวเข้าไปที่บ้านหลังนั้น นั่นทำให้เราไม่ค่อยได้เจอกันนัก แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังรับรู้ความเคลื่อนไหวของเขาอยู่เสมอ สาเหตุก็เพราะยัยแบ่งกับยัยปุ่นเป็นแฟนคลับพันธุ์แท้ของไมโทยิ่งง่ะ

ฉันรู้ว่านอกจากตำแหน่งเดือนคณะแล้ว เขายังรับงานถ่ายแบบด้วย หลายครั้งที่ฉันรับรู้ข่าวคราวความเคลื่อนไหวของเขาจากการบอกเล่าของเพื่อนทั้งสองคน นอกจากนั้นพวกมันก็ยังชอบเอารูปเขามาอวดฉันบ่อยๆ บรรยายโน่นนี่นั่นให้ฉันฟังจนบางครั้งฉันก็แอบเผลอกรี๊ดกร๊าดเขาไปพร้อมกับพวกมันจนเริ่มสงสัยว่าบางทีตัวฉันเองก็อาจจะกลายเป็นแฟนคลับของเขาไปแล้วโดยไม่รู้ตัว

ส่วนเรื่องพฤติกรรมของไม้โทที่มีต่อฉันนะเหรอ อย่างที่บอกว่าเราไม่ค่อยได้เจอกันนัก แต่ถ้าจะให้อธิบาย ฉันว่าก็คงไม่ได้ต่างจากพี่ไม้เอกสักเท่าไร จะเรียกว่าแยกว่าซะด้วยซ้ำ เพราะถึงพี่ไม้เอกจะไม่ค่อยพูดกับฉัน ไม่เคยเรียกแม่แต่ชื่อของฉัน และใช้สรรพนามแทนฉันและตัวเขาเองว่าเธอ กับฉันเสมอ เขาก็ยังพูดกับฉันมากกว่าไม้โท

ไม้โทไม่เคยพูดกับฉันเกินสามคำ ไม่มีอะไร ไม่มีฉัน ไม่มีน้อง (เขาเกิดก่อนฉันเกือบปีแต่เรายังเรียนรุ่นเดียวกันอยู่ดี รวมถึงคุณลุงอรรถพเคยบอกให้เขาเรียกฉันว่าน้องด้วย) ทุกครั้งที่เราพูดกันจะมีแค่ใจความสำคัญของสิ่งที่เขาจะพูดด้วย อย่างเช่นเมื่อครูที่เขาบอกว่าสามโมง มันหมายถึงเขาจะแวะไปที่บ้านตอนสามโมงนะ นั่นแปลว่าฉันไม่ควรจะเผลอหัวกลับไปในช่วงเวลานั้น หรือถ้าบังเอิญว่าฉันกลับบ้านก่อน ฉันก็ควรจะสิงอยู่ในห้อง อย่าเผลอออกไปให้เขาเห็นหน้า

รู้ตัวอีกทีฉันก็ลงจากรถเมล์และกำลังเดินเข้าซอยบ้านเก่าของตัวเองซะแล้ว ถึงจะย้ายไปอยู่ที่อื่น แต่ฉันก็ยังแวะเวียนมาเยี่ยมแม่อยู่บ่อยๆ

เท่าความเพิ่มเติมเรื่องแม่ให้อีกสักเรื่องก็แล้วกัน ก่อนหน้านี้นหลังจากที่แม่ขายฉันให้คุณลุงอรรถพ แม่ก็เข้ารับการบำบัดเหล้าอยู่สี่เดือนเต็มๆ ตามกฎของทางโรงพยาบาล

คุณลุงส่งรถมารับส่งแม่ไปกลับโรงพยาบาลทุกวันตลอดระยะเวลาที่แม่เข้ารับการบำบัดอาการติดเหล้า ซึ่งตอนนั้นก็เหมือนแม่จะเลิกได้ ทุกอย่างดูเหมือนจะดีขึ้น

แต่...หลังจากที่แม่กลับมาอยู่บ้าน ได้เจอสภาพแวดล้อมเดิมๆ แม่ก็กลับไปเป็นเหมือนเดิม ทั้งฉันและคุณลุงอรรถพต่างก็เอือมระอา เราต่าง

ไม่อยากจะพูดถึงแม่อีก เพียงแต่ฉันเป็นลูกแท้ๆ ของแม่ จึงไม่สามารถปฏิเสธ ความรับผิดชอบในการดูแลแม่ได้เท่านี้เอง ถึงแม้ว่าแม่จะคิดว่าไม่มีลูกอย่างฉันแล้วก็ตาม

"มาอีกแล้วหรือนั่งตัวช่วย"

นั่นคือคำทักทายจากแม่ที่หันมามองฉันตาเยิ้มเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ เพราะแบบนี้ใจยายแบ่งถึงไม่อยากจะให้ฉันกลับมาบ้าน มันกลัวฉันจะโดนแม่ตบตีเหมือนนางเอกในละครหลังข่าวนะ เพราะฉันโดนเป็นประจำ ร่องรอยที่แม่ชอบฝากไว้บนใบหน้าของฉันทำให้ฉันมีสติกการแต่งหน้าราวกับช่างแต่งหน้ามืออาชีพ

"กินข้าวบ้างรึยังแม่"

"ไม่ต้องมายุ่งกับกู!" แม่ชี้หน้าด่าตั้งแต่ที่ฉันยังไม่ทันจะก้าวเท้าเข้าบ้านเลยด้วยซ้ำ สรรพนามที่มาเป็นภาษาพจนานุกรมนี้เป็นตัวชี้วัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดของแม่ได้เป็นอย่างดี ซึ่งวันนี้จัดอยู่ในขั้น...เมา-หนัก-มาก

ฉันได้แต่ถอนหายใจแล้วเดินผ่านแม่เข้าไปในบ้าน วันนี้ฉันไม่ได้อยากจะทำอะไรเลยกับแม่หรอก แม้จะรู้ว่าเลี้ยงไม่ได้ก็ตาม

ฟูบ!

สัมภาระของฉันถูกวางกองรวมกันเอาไว้ที่โซฟา เตรียมตัวจะไปล้างจานรวมถึงทำกับข้าวเอาไว้ให้เหมือนทุกครั้งที่จะมาเยี่ยม

โอ้โฮ นี่แม่กินแล้วไม่คิดจะล้างบ้างรึไง ทำไมถึงได้ปล่อยให้กับข้าวเน่าคาจานแบบนี้ล่ะ

"ทำอะไรของมึง"

"ล้างจาน แม่จะทำอะไรก็ไปทำเถอะ เดี่ยวหวานทำกับข้าวไว้ให้ เสร็จก็จะกลับแล้ว" พุดจบฉันก็เดินเข้ามาในครัว เอื้อมมือไปคว้าผ้ากันเปื้อนผืนเก่าๆ มาผูกเอาไว้เตรียมจะล้างจานก่อน ไม่อย่างนั้นคงไม่มีจานจะใส่กับข้าวแน่ๆ

"อะไรวะ เป็นลูกสาวเศรษฐี มึงมีเงินแค่นี้เองหรอ"

"แม่ทำอะไรอะ!" ฉันร้องถามด้วยความตกใจแล้วรีบวิ่งออกมาดูชัดเลย เห็นคาตาว่าแม่กำลังขโมยเงินในกระเป๋าตั้งฉันอีกแล้ว

"แม่ เอาเงินหวานคืนมานะ"

"ไม่คืน เตี่ยนี่มึงกลางกักกับกูเหรอนังหวน" แม่พูดทั้งที่ยืนโงนเงน

"เอาคืนมานะแม่ นั่นค่าของ ฟรุ้งนี้หวนต้องเอาไปจ่ายเพื่อน"

"มึงก็ไปขอพ่อมึงใหม่สิวะ ไอ้แก่นั่นมันรวยจะตาย"

"หวนบอกให้แม่เอาคืนมา"

"เอะอีนี เงินแค่นี้ทำหวงกับกู นั่งลูกเนรคุณ"

"แม่ เอาคืนมา"

บัก!

"โอ๊ย!"

ได้เลือดจนได้ แม่ผลักฉันเซถลามาทางด้านหลัง ล้มลงมาหัวกระแทกกับขอบโต๊ะพอดี แม้จะรู้ว่าหัวแตก แต่ฉันก็ยังพยายามจะลุกขึ้นไปยื้อแย่งเงินจากแม่ ซึ่งถึงมันจะแค่ไม่กี่ร้อยบาท แต่เตี่ยฉันต้องใช้เป็นค่ารถกลับบ้านนะ อีกร้อยฉันจะไม่หวงแม่แบบนี้โดยถ้าแม่ไม่ได้กำลังจะเอาฉันไปซื้อเหล้า!

"แม่ เอาเงินหวนคืนมา"

เพียะ!

แล้วแม่ก็หันกลับมาพร้อมกับฟาดฝ่ามือลงบนแก้มฉันขนาดใหญ่ ผลักฉันล้มลงหัวเข่ากระแทกพื้นซ้ำอีกรอบ บอกตรงๆ ว่าถ้าเป็นคนอื่น ฉันคงสู้ไปแล้ว แต่แม่! เพราะเป็นแม่ไงฉันถึงยอม

ฉันถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายมองดูแม่ที่รีบวิ่งออกไปพร้อมกับเงินที่ร่อยกว่าบาทในมือ น้ำตาไหลออกมาเพราะความรู้สึกอึดอัด กดดัน เบื่อหน่าย และเริ่มจะ...เกลียด มันไม่ได้ไหลออกมาเพราะความเจ็บปวดเลยแม้แต่สักนิด

"แฉ่จริงมึงก็ตามมาเอาคืนสิ" แม่ยังไม่วายหันมาพูดกับฉันพร้อมชูเบงกัร่อยในมือขึ้นโชว์ คงเพราะมั่นใจแล้วว่าฉันจะไม่วิ่งตามออกไป ซึ่งมันก็เป็นแบบนี้ทุกทีนั่นแหละ

"นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่แม่จะได้เงินจากหวน" ฉันทกหลังมือขึ้นปาดน้ำตาปนเลือดที่กำลังไหลย้อยลงมาตามรูปหน้าของฉันทิ้งออกเร็วๆ พร้อมกับลุกขึ้นยืนแล้วจ้องมองแม่ด้วยแววตาของความผิดหวัง

"เรื่องของมึง คิดว่ากูจ้องมึงเหรอนังหวน ยังไงมึงก็ไม่ปล่อยให้อูอดตาย"

หรือก"

"แต่คราวนี้หวานจะทำจริงๆ ต่อไปนี้หวานจะไม่ให้เงินแม่ใช้อีกแล้ว
แม่แต่บาทเดียว"

"กูจะรอดู" แม่พูดพลางเหยียดยิ้มก่อนจะเดินโซซัดโซเซออกไป ทิ้งฉัน
ไว้กับความผิดหวังและเสียใจซ้ำๆ

ที่ผ่านมาคืออะไร การที่แม่ขายฉันให้คุณลุงอรรถนพ มันเพื่ออะไรกัน
หรือแม่แค่ต้องการผลักไล่ให้ฉันไปจากที่นี่เหมือนที่แม่พูดมันออกมาจริงๆ

Rrrr~

โทรศัพท์ในกระเป๋ากระโปรงของฉันสั่นขึ้นอีกครั้งทำให้ฉันต้องรีบเก็บ
ความรู้สึกทั้งหมดเอาไว้ ก่อนจะหยิบมันออกมาแล้วกดรับทันทีเมื่อเห็นว่าคนที่โทร
เข้ามาคือป้าขวัญ แม่บ้านของคุณลุงอรรถนพที่ทำหน้าที่ดูแลฉันตั้งแต่
ย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านหลังนั้น

"สวัสดีค่ะป้าขวัญ มีเรื่องด่วนอะไรหรือเปล่าคะ" ฉันรีบถาม เพราะปกติ
ป้าขวัญไม่ค่อยจะโทรหาฉันก่อน ยกเว้นแต่จะมีเรื่องสำคัญหรือเร่งด่วน

[คุณผู้ชายให้โทรมาถามว่าคุณหวานเลิกเรียนกี่โมงคะ ถ้ายังไม่เลิกเรียน
แล้วให้รีบกลับบ้านนะคะ คุณผู้ชายมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วยค่ะ]

"ได้ค่ะป้า หวานจะรีบไปเดี๋ยวนี้เลยคะ" ฉันบอกก่อนจะกดวางสาย
จากนั้นก็รีบเก็บข้าวของใส่กระเป๋า แล้วก็อดไม่ได้ที่จะมองย้อนกลับไปที่ประตู
รั้วอีกครั้ง

แม่นะแม่ ไม่รู้หรือว่าต่อให้แม่กินเหล้าจนตาย พ่อเขาก็ไม่กลับมา...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623044.html>